

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 48228/13

X. A.

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 18 Φεβρουαρίου 2014 σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Khanlar Hajiyev, *πρόεδρος*

Erik Møse,

Dmitry Dedov, *δικαστές,*

και André Wampach, *βοηθό γραμματέα τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 24 Ιουλίου 2013,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα, κ. X. A., είναι μία ελληνίδα υπήκοος, η οποία γεννήθηκε το 1959 και κατοικεί στην Αθήνα. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από την κ. Ρ. Καρρά, δικηγόρο του, δικηγόρο του Συλλόγου της Αθήνας.

2. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, έτσι όπως εξετέθησαν από την προσφεύγουσα, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

3. Στις 17 Μαρτίου 2006, η προσφεύγουσα, δικηγόρος του συλλόγου της Αθήνας, συνήψε ένα συμφωνητικό εργολαβικής αμοιβής με τον πελάτη της, Τ.Τ. Ειδικότερα, ο Τ.Τ. δεσμεύτηκε να καταβάλει στην προσφεύγουσα, ως αμοιβή, ένα συγκεκριμένο ποσοστό του ποσού που θα του επιδίκαζαν τα πολιτικά δικαστήρια βάσει μιας αγωγής αποζημίωσης που κατατέθηκε από την προσφεύγουσα κατά του Οργανισμού Σιδηροδρόμων Ελλάδας κατόπιν ενός εργατικού ατυχήματος.

4. Στις 22 Νοεμβρίου 2007, η προσφεύγουσα κατέθεσε στο όνομα του εντολέως της στο Πρωτοδικείο Αθηνών μία αγωγή αποζημίωσης με το πιο πάνω αναφερόμενο αντικείμενο.

5. Στις 17 Φεβρουαρίου 2010, το Πρωτοδικείο δικάωσε εν μέρει τον Τ.Τ. (απόφαση αριθ. 438/2010). Στις 7 Σεπτεμβρίου 2010, ο Τ.Τ. άσκησε έφεση. Στις 26 Ιουλίου 2011, το Εφετείο την απέρριψε (απόφαση αριθ. 4047/2011). Στις 2 Δεκεμβρίου 2011, ο Τ.Τ. κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως.

6. Στις 29 Ιανουαρίου 2013, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση ως εκπρόθεσμη. Ειδικότερα, το ανώτατο πολιτικό δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση αριθ. 4047/2011 είχε κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα στις 31 Οκτωβρίου 2011 και ότι η αίτηση αναιρέσεως είχε κατατεθεί στις 2 Δεκεμβρίου 2011, ήτοι εκτός της προθεσμίας των τριάντα ημερών που προβλέπεται από το άρθρο 564 § 1 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Ο Άρειος Πάγος σημείωσε ότι η ημερομηνία της κοινοποίησης της απόφασης αριθ. 4047/2011 προέκυπτε σαφώς και χωρίς οποιαδήποτε αμφιβολία από την σημείωση παραλαβής που είχε τεθεί από τον δικαστικό επιμελητή πάνω στο αντίγραφο της απόφασης το οποίο είχε δοθεί στην προσφεύγουσα. Επιπλέον, ο Άρειος Πάγος σημείωσε ότι η ακριβής ημερομηνία επίδοσης της απόφασης αριθ. 4047/2011 προέκυπτε επίσης από την έκθεση επίδοσης την οποία συνέταξε ο δικαστικός επιμελητής και την οποία υπέγραψε επιτόπου η προσφεύγουσα εκπροσωπώντας τον Τ.Τ. (απόφαση αριθ. 124/2013).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

7. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται διότι η απόρριψη της αίτησης αναιρέσεως από το ανώτατο πολιτικό δικαστήριο ως εκπρόθεσμης προσέβαλε το δικαίωμά της για πρόσβαση σε δικαστήριο. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι, εξαιτίας της απόφασης αριθ. 124/2013, αυτή στερήθηκε του ποσού που θα της κατέβαλε ο Τ.Τ. δυνάμει του συμφωνητικού εργολαβικής αμοιβής που είχε συναφθεί μεταξύ τους, σε περίπτωση κατάληξης της εν λόγω αγωγής αποζημίωσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

8. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, προκειμένου να επικαλεστεί το άρθρο 34 της Σύμβασης, ο προσφεύγων πρέπει να πληροί δύο προϋποθέσεις: πρέπει να εμπίπτει σε μία από τις κατηγορίες αιτούντων που αναφέρονται στην διάταξη αυτή της

Σύμβασης και πρέπει να μπορεί να υποστηρίξει ότι είναι θύμα μιας παραβίασης της Σύμβασης. Σε ό,τι αφορά την έννοια του «θύματος», αυτή πρέπει, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτόνομο και ανεξάρτητο από τις εσωτερικές έννοιες όπως εκείνες που αφορούν το έννομο συμφέρον ή την νομιμοποίηση (*Gorraiz Lizarraga και λοιποί κατά Ισπανίας*, αριθ. 62543/00, § 35, CEDH 2004-III). Πράγματι, με τον όρο «θύμα», το άρθρο 34 της Σύμβασης προσδιορίζει το άμεσο ή έμμεσο θύμα ή θύματα της επικαλούμενης παραβίασης (*SARL du Parc d'Activités de Blotzheim κατά Γαλλίας*, αριθ. 72377/01, § 20, 11 Ιουλίου 2006). Έτσι, το άρθρο 34 αφορά όχι μόνον το άμεσο θύμα ή θύματα της επικαλούμενης παραβίασης, αλλά και κάθε έμμεσο θύμα στο οποίο η παραβίαση αυτή μπορεί να προξένησε ζημία ή το οποίο μπορεί να έχει βάσιμο έννομο συμφέρον να επιτύχει την παύση της (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Defalque κατά Βελγίου*, αριθ. 37330/02, § 46, 20 Απριλίου 2006 – *Τουρκική Ένωση Ξάνθης και λοιποί κατά Ελλάδας*, αριθ. 26698/05, § 38, 27 Μαρτίου 2008).

9. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα κατέθεσε την παρούσα προσφυγή για λογαριασμό της αλλά ότι, στη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, δεν ήταν διάδικος στη δίκη αλλά πληρεξούσια του Τ.Τ. Με άλλα λόγια, η «αμφισβήτηση» ενώπιον πολιτικών δικαστηρίων δεν σχετιζόταν με τα δικά της «δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, αλλά μόνον εκείνα του πελάτη της. Κατά συνέπεια, από πλευράς δίκαιης δίκης, οι αποφάσεις των εθνικών δικαστηρίων δεν επηρέασαν κατά τρόπο άμεσο την προσφεύγουσα, αφού αυτές δεν αποφάνθηκαν παρά μόνον επί του δικαιώματος του Τ.Τ. να του επιδικαστεί μία αποζημίωση κατόπιν του εργατικού ατυχήματος του οποίου υπήρξε θύμα. Έπεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί άμεσο θύμα μιας παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

10. Εξάλλου, το Δικαστήριο διαπιστώνει την απουσία ενός ιδιαίτερου και προσωπικού δεσμού μεταξύ του Τ.Τ. και της προσφεύγουσας, κατά την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, έτσι ώστε αυτή να μπορεί να θεωρηθεί ενδεχομένως έμμεσο θύμα της επικαλούμενης παραβίασης (βλέπε, προς τούτο, *Marie-Louise Loyen et Bruneel κατά Γαλλίας*, αριθ. 55929/00, § 29, 5 Ιουλίου 2005). Πράγματι, το αντικείμενο της εν λόγω δίκης αναφερόταν μόνον στην προσωπική κατάσταση του Τ.Τ. και δεν ήταν καθοριστικό για εκείνη της προσφεύγουσας, αφού δεν ήταν *dominus litis* (διάδικος) στην επίδικη διαδικασία και ενεργούσε μόνον ως

πληρεξούσια του Τ.Τ. (βλέπε *Spandre et Fabri κατά Βελγίου*, αριθ. 18926/91 και 15777/92, απόφαση της Επιτροπής της 30 Αυγούστου 1993). Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί εν προκειμένω ως το έμμεσο θύμα μιας παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε επίσης, *mutatis mutandis*, *Moralian et Europroperty EOOD κατά Βουλγαρίας* (déc.), αριθ. 21703/03 και 22002/03, 14 Οκτωβρίου 2008).

11. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν έχει την ιδιότητα του θύματος με την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης και η παρούσα προσφυγή πρέπει συνεπώς να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 § 4.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,
Κηρύσσει την προσφυγή *απαράδεκτη*.

André Wampach
Βοηθός Γραμματέας

Khanlar Hajiyev
Πρόεδρος